

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل گونه های هنجارگریزی در غزل های امیرحسین سجزی دهلوی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 9، شماره 32 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

عباسعلی آهنگر - گروه آموزشی زبانشناسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

محمود عباسی - گروه آموزشی زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

مهدی رجب زاده - دانشجوی دکتری زبانشناسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

نقش ادبی یکی از مهم‌ترین نقش‌های زبان است. جهت‌گیری پیام در نقش ادبی بر خود پیام متمرکز می‌شود و باعث برجستگی آن بر زبان هنجار می‌گردد. طبق الگوی لیچ (1969)، انحراف یا هنجارگریزی از زبان هنجار در هشت گونه شامل هنجارگریزی واژگانی، دستوری، آوایی، نوشتاری، معنایی، گویشی، سبکی و زمانی صورت می‌گیرد. پژوهش حاضر به روش توصیفی-تحلیلی در چارچوب مکتب ساخت-گرایی و بر مبنای الگوی هنجارگریزی لیچ به بررسی انواع هنجارگریزی‌های به کار رفته در شعر امیرحسین سجزی پرداخته است. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که هنجارگریزی معنایی مهم‌ترین و پربسامدترین شیوه‌ای است که شاعر در جهت برجسته‌سازی زبان خود و بیان مفاهیم عمیق عرفانی از آن بهره جسته است. پس از آن هنجارگریزی‌های آوایی و دستوری که به منظور حفظ جلوه‌های موسیقایی شعر به کار رفته‌اند، قرار دارند. همچنین، کاربرد هنجارگریزی گویشی و استفاده اندک از هنجارگریزی سبکی به ترتیب نشان‌دهنده وابستگی شاعر به پیوندهای بومی خود و در عین حال پابندی وی به سبک رسمی گفتار می‌باشد.

کلمات کلیدی:

هنجارگریزی، برجسته‌سازی، لیچ، امیرحسین سجزی دهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/889653>

